

בעניין:

1. _____ אבאגיאן,
ת.ז. _____ מירושלים

2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר, ע"ר

ע"י ב"כ עוה"ד יוסי וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או מנאל חזאן
(מ.ר. 28878) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או לינה אבו-
מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

מפקד כוחות צה"ל ברצועת עזה

המשיב

עתירה לצו על-תנאי

מוגשת בזאת עתירה לצו על-תנאי, המופנה אל המשיב והמורה לו לנמק (אם רצונו בכך):

1. מדוע לא יאפשר לעותר 1 (להלן: "העותר") להיכנס לרצועת עזה, עם אשתו וילדיו, לבקר שם את אמו החולה, בת שבעים ושתיים השנים;
2. מדוע לא יאפשר לישראלים לבקר את קרובי משפחותיהם המתגוררים בשטחי רצועת עזה שבניהול הרשות הפלסטינית – בהעדר מניעה אישית בעניינם.

ואלו נימוקי העתירה

1. רבי טרפון היתה לו אם זקנה. כל פעם שהייתה רוצה לעלות למיטה, גחן לה ועלתה עליו. בא ונשתבח בבית-המדרש. אמרו לו: עדיין לא הגעת לחצי כיבוד. כלום זרקה ארנקי לים ולא הכלמת? (קידושין ל"א). זוהי מצוות כיבוד אם וזה ערכה.

אם זקנה לו לעותר, הסובלת ממחלות כרוניות ומדיכאון. היא תושבת רצועת עזה. המשיב אינו רואה ברצונו של בנה לבקרה עילה מספקת להתיר את כניסתו לרצועה.

ואלו הדברים בפרוטרוט:

2. **העותר** הוא יליד עזה ותושב ירושלים, בן 41 שנים, נשוי ואב לארבעה, עובד בעיריית ירושלים. רוב שנות חייו חי העותר ברצועת עזה. את מעמד התושבות בירושלים רכש באמצע שנות התשעים בעקבות נישואיו לתושבת ירושלים. אמו, _____ אבא-גיאן, היא תושבת רצועת עזה. האם היא אלמנה וערירית. בנה, העותר, ובת נוספת הם תושבי ישראל. בת נוספת גרה בירדן. גילה של האם 72 שנים. היא לוקה בבריחת סידן ובמחלה

ניוונית של הפרקים. היא סובלת מכאבים בגב התחתון עם הקרנה לרגל ימין, שמגבילים אותה בתפקוד היומי. בנוסף, היא סובלת מדיכאון – כנראה כתוצאה משנית של בדידותה ומחלותיה.

מצורפים לעניין מצב בריאותה של האם :
אישור רפואי מתאריך 17.7.2002 – מסומן ע'1 ;
חוות-דעת רפואית מתאריך 18.10.2002 – מסומנת ע'2 ;
אישור רפואי מתאריך 22.10.2002 – מסומן ע'3 ;
אישור רפואי מתאריך 20.10.2003 – מסומן ע'4.

זה המקום להסביר את ריבוי האישורים הרפואיים לגבי מצב רפואי קבוע וכרוני. מדובר באישורים שהוצאו לצורך פניותיו של העותר לבקר את אמו החולה, משום שהמשיב דורש שאישורים רפואיים יהיו לעולם עדכניים (בני כשבועיים לכל היותר) – גם כשמדובר במחלה כרונית שאין ממנה מרפא. מכאן גם חוות-הדעת (ע'2) שהעותרת 2 (להלן : **"המוקד להגנת הפרט"**) ביקשה, על-מנת למנוע את הטרטור וההוצאות הכרוכות בהשגת אישורים רפואיים חדשים כל פעם כדרישת המשיב.

3. **העותרת 2**, המוקד להגנת הפרט, היא עמותה לזכויות אדם, שמושבה בירושלים, והעוסקת, בין היתר בענייניהם של ישראלים המבקשים לבקר קרובי משפחה בשטחי רצועת עזה שבשליטת הרשות הפלסטינית.
4. **המשיב** מחזיק ברצועת עזה בהחזקה לוחמתית, ונושא בזכויות ובחובות הנובעות מכך. המשיב הוציא בשנת 1994 צו, המונע כניסת ישראלים לאותם חלקים ברצועת עזה שבניהול הרשות הפלסטינית. במשך השנים הידק המשיב יותר ויותר את האיסור על כניסת ישראלים לשטחים אלו, עד שהיום הוא כמעט אבסולוטי.
5. עם זאת, המשיב התיר את כניסת העותר לביקור אמו החולה במהלך השנה האחרונה, לאחר התערבות ומאמצים ניכרים של המוקד להגנת הפרט : העותר ביקר את אמו, ע"פ היתר מטעם המשיב, במשך יומיים בחודש אוקטובר 2002 ובמשך שלושה ימים בחודש מאי 2003.
6. בתאריך 14.9.2003 פנה המוקד להגנת הפרט למנהלת התאום והקישור ברצועת עזה בבקשה להתיר את כניסת העותר לביקור אמו.
המכתב מ-14.9.2003 מצורף ומסומן ע'5.
7. בתאריך 21.9.2003 סורבה הבקשה. הסירוב נמסר באמצעות קצינת פניות הציבור במת"ק והיה, כמקובל במת"ק עזה, על-פה, כשהנימוק הוא שהבקשה לא עומדת בקריטריונים.
8. בתאריך 22.9.2003 פנה המוקד להגנת הפרט ללשכת היועמ"ש של המשיב, כדי שיתערב בהחלטת הסירוב, שנראתה על-פניה בלתי סבירה.

המכתב מתאריך 22.9.2003 מצורף ומסומן ע'6.

9. תשובת לשכת היועמ"ש הייתה מפתיעה:

בדיקות שנערכו בעניינו של הנדון העלו כי אין מקרהו של הנדון בטיפולו, טיפול במקרה הוא אצל קצינת פניות הציבור, משכבר התקבלה תשובה שלילית, הנך יכולה לנסות ולהגיש ערעור או בקשה לבחינת המקרה בשנית, או לנסות לדבר עם משרד ישראלים במספר טלפון: 08-6741531.

העתק מכתב לשכת היועמ"ש מ-2.10.2003 מצורף ומסומן ע'7.

10. המכתב הנ"ל הפתיע את המוקד להגנת הפרט, ורכות התלונות של המוקד מיהרה להבהיר, שהרשויות המוסמכות במת"ק כבר סירבו לבקשה, ומכאן הפנייה ללשכת היועמ"ש – לצורך הבחינה מחדש.

המכתב מ-2.10.2003 מצורף ומסומן ע'8.

11. אלא ש הסתבר שלא מדובר כלל וכלל בטעות. בשיחות טלפון עם מש"קית מנהל משפטי בלשכת היועמ"ש של המשיב, הובהר לח"מ כי עמדתה היא שלשכת היועמ"ש איננה נושאת בתפקיד לבקר את החלטות הרשויות או להעמידן במבחן הדין. לכל היותר מדובר בגורם מתווך בין הרשויות לבין עורכי-דין. להבנת הח"מ, ללשכת היועמ"ש תפקיד מהותי של שמירת חוקיות המינהל, וזהו גם התפקיד שהלשכה מנסה למלא באופן עקבי זה שנים. הוא ביקש לברר את הדברים עם היועץ-המשפטי של המשיב עצמו.

יותר מפעם אחת הובטח לח"מ שהיועמ"ש של המשיב יחזור אליו טלפונית בעניין – ללא הואיל. לאור זאת, העלה הח"מ את הדברים על הכתב:

הפנייה המקורית אליכם באה לאחר שקצין פניות הציבור דחה את בקשת מרשי, תושב ישראל, לבקר את אמו בת ה-72, הסובלת מבעיות בריאות כרוניות, וחייה ברצועת עזה.

אנו סברנו שהחלטה זו של הרשות לוקה בחוסר סבירות קיצוני, חוסר אנושיות ושרירותיות. לאור זאת פנינו אליך, כדי שתתערב בהחלטה הבלתי-חוקית...

להבנת, היועמ"ש מופקד על חוקיות ההתנהלות של הרשויות. תפקידו לבחון פניות אליו, להעמיד בביקורת את החלטות הרשויות ואת נהליהן, ולדרוש מהן לשנות את החלטותיהן כאשר הן חורגות מהדין (למשל, לוקות בחוסר סבירות)...

העתק מהמכתב נשלח ליועמ"ש לממשלה.

המכתב, מתאריך 14.10.2003, מצורף ומסומן ע'9.

12. מכתב זה לא זכה לכל התייחסות.

משסורבה הבקשה על-ידי הגורם המוסמך, ולאחר שלשכת היועמ"ש של המשיב הוציאה עצמה מהתמונה (למעט ההצעה לפנות מחדש לאותו גורם שכבר סירב לבקשה), לא נותר לעותר אלא לפנות לבית-משפט נכבד זה.

מעט על מדיניות המשיב בנושא כניסת ישראלים לשטחים שבניהול הרש"פ

13. כאמור לעיל, מונע המשיב כניסת ישראלים לשטחי רצועת עזה שבשליטה פלסטינית, ומדיניותו העדכנית היא למנוע כל ביקור כזה, למעט מקרים בודדים המתוארים כ"מקרים הומניטריים ביותר".
14. על-פי הניסיון המצטבר של המוקד להגנת הפרט, המשיב מאשר אך ורק בקשות של בני-זוג של תושבי הרצועה ושל ילדיהם, המבקשים לבקר את בן הזוג תושב הרצועה או שחיים אתו שם. בקשות של קרובים אחרים מאושרות אך ורק כאשר קרוב משפחה מדרגה ראשונה מצוי במצב רפואי קריטי, שמגובה במסמך רפואי עדכני, או לצורך לוויה של קרוב משפחה מדרגה ראשונה. גם במצבים אלו אין מתירים, ככלל, כניסת קרוב מדרגה שנייה (כגון, נכד של התושב החולה או אשתו של אותו קרוב מדרגה ראשונה שהותר לו להגיע ללוויה). במקרים בודדים מצליח המוקד להגנת הפרט להסדיר כניסת בני משפחה גם לאירועים משפחתיים מיוחדים נוספים.
15. גם העותר חווה מדיניות זו על בשרו, ולא רק בהקשר הביקור אצל אמו. בזמנו, כאשר נפטרו דוד ודודה של העותר בעזה, הוא פנה למשיב כדי להשתתף בלווייתיהם, אך סורב.
16. להמחשת הדברים מצורפת התכתבות בין המוקד להגנת הפרט לבין פרקליטות המדינה בעניין שתי משפחות, שביקשו להיכנס לרצועת עזה לרגל חתונה במשפחתם.
17. המכתב הראשון הוא בעניין משפחת אבו-סרייה מירושלים, שביקשה לבקר בעזה כדי להשתתף בחתונת בן אחיה של אם המשפחה, שהיא ילידת עזה וקיבלה מעמד של תושבת ירושלים בעקבות הליך של איחוד משפחות. כותב הח"מ:

מזה זמן רב מחזיק מת"ק ארז בקריטריונים מחמירים ועלומים לפיהם בוחנים בקשות לכניסת אזרחים ותושבים ישראלים לרצועת עזה. קריטריונים אלו מוגדרים ע"י חיילי המת"ק כמאפשרים כניסה רק במקרים "הומניטריים ביותר" ... לעתים רק מלאך המוות מחזיק בידו את מפתח הכניסה לרצועה (ובלבד שהנפטר הוא קרוב משפחה מדרגה ראשונה)...

כיבוד חיי המשפחה ומנהגי התרבות והדת – חובה המוטלת על הרשויות ועל מפקד השטח - אינו מסתכם במתן האפשרות למגע בין איש לאשתו (שאף הוא נמנע לעתים). הוא מחייב לאפשר נוכחות בשמחות משפחתיות, ושלא לקרוע את המרקם החי של קשר בין סבים ונכדים, דודים ואחיינים, בני-דודים, מחותנים, גיסים, אחים, אחיות... למותר לציין, שהמציאות הגאו-פוליטית והשנים הארוכות של רציפות וחופש תנועה בין הרצועה לבין ישראל פיתחו והעמיקו את הרקמה החיה הזו, כמו במקרה של מרשתנו, שהיא ילידת הרצועה ומחותנת בתחום ישראל...

העתק המכתב, מתאריך 2.10.2003, מצורף ומסומן ע'10.

המכתב לא נענה לגופו ומועד החתונה חלף, מבלי שהמשפחה השתתפה בה.

18. במכתבו השני של הח"מ, שב ב"כ העותרים והעלה בפני מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה את בעיית הנהלים המחמירים והמגבילים של המשיב במה שנוגע לביקורי משפחה של ישראלים את קרוביהם בעזה. ב"כ העותרים העלה במכתבו את עניינה של משפחה אחרת, שאף היא ביקשה להגיע לרצועת עזה לחגיגת נישואין. במקרה זה המבקש היה תושב הגדה המערבית, המחזיק בתעודת תושב ארעי בישראל במסגרת הליך של איחוד משפחות.

העתק המכתב, מתאריך 15.10.2003, מצורף ומסומן ע'11.

19. במקרה זה התערבו פרקליטות המדינה וענף הדין הבינלאומי בפרקליטות הצבאית. כניסתו של המבקש לרצועת עזה אושרה באופן חריג, וזאת בהתחשב בכך שהוא תושב הרצועה, בנוסף להיותו מחזיק תושבות ישראלית ארעית. בנוסף אושר באופן חריג שאשת המבקש תתלווה אליו – וזאת משום שהוא נכה היושב בכיסא גלגלים ולכן חייב בעזרה צמודה. לא אושרה כניסת ילדיהם (הקטינים) של בני הזוג.

20. במקרה אחר, בסוף השבוע האחרון, לאחר פנייה של המוקד להגנת הפרט לענף דין בינלאומי בפרקליטות הצבאית הראשית אושרה כניסתו של תושב עזה נוסף, בעל מעמד ארעי בישראל, לרצועת עזה - והפעם עם אשתו וילדיו. לפני התערבות המוקד להגנת הפרט והפרקליטות, נענתה הבקשה בשלילה, גם לגבי התושב העזתי.

21. האישור המוגבל והחריג ממחיש עד כמה צר הפתח שהותיר המשיב בכניסת ישראלים לשטחי עזה שבשליטת הרשות הפלסטינית. הטיפול במקרה העלה שוב גם את הפגמים שבמדיניות המשיב. וכך כתב הח"מ למנהלת מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה בעקבות המקרה:

משיחה שניהלת, לעניין תורק, עם חייל מענף הדין הבינלאומי בפרקליטות הצבאית עלה: מניעת כניסתו של מרשי הייתה משום שלא עמד ב"קריטריונים". ה"קריטריונים" לא פורסמו מעולם, ולא יימסרו לי. הם ידועים לאנשים מסוימים, אך לא ניתן לומר לי למי. מקבלי ההחלטות יודעים אותם.

מי שאינו עומד בקריטריונים, אין בודקים את מקרהו פרטנית (מבחינת הסיכון לשלמו עקב הכניסה או הסכנה הביטחונית הנשקפת מכניסתו), וכך, למשל, לא הייתה בדיקה פרטנית בעניין מרשי עד לאחר הפניה בקדם בג"ץ.

המדיניות הכללית היא שהכניסה לעזה היא מסוכנת עבור ישראלים. הוא לא יכול היה למסור לי, אבל, מה היסוד העובדתי לטענה זו. שאלתי אם ידוע לו מקרה אחד של ערבי ישראלי שנפגע בעזה על-שום היותו ישראלי. הוא לא יכול היה להאיר את עיניי – ואולי תוכלו אתם. בכל מקרה, הלוא ברור שישראלי שנכנס לשטחי גוש קטיף ברצועה (למשל) מצוי בסכנה גדולה בהרבה בהיותו ישראלי – אך אין מונעים את כניסתו.

העתק המכתב, מתאריך 23.10.2003, מצורף ומסומן ע'12.

הטיעון המשפטי

חוסר תכליתיות, פטרנליזם פסול והעדר תשתית עובדתית

22. לטענת המשיב, מניעת כניסתם של ישראלים לשטחי הרשות הפלסטינית נובעת מדאגתו של המשיב שמא יאוונה להם רע מידי הפלסטינים. זוהי העמדה שהציג המשיב בבג"ץ 9293/01 ברקה ואח' נ' שר הביטחון ואח' (פ"ד נו(2) 509). באותו עניין קבע בית-המשפט כי הסכנה לעותרים באותו עניין, לא הייתה אך ורק בגדר סכנה אישית (שהגבלת תנועתם בשלה תהווה אקט פטרנליסטי):

אם ייפגע מי מן העותרים – שהם חברי כנסת – עלול להיגרם נזק רב למדינה. כך, לא רק בנזק שייגרם לעותרים עצמם – שעלול להיות ממשי וחמור – אלא גם בנזק לביטחון המדינה עצמה. במובן זה, הסכמתם של העותרים ליטול על עצמם את הסיכון אינה מועילה ואינה מורידה.
(שם בע' 515).

שיקול מרכזי שהוביל באותו עניין למסקנה שיש חשש שהעותרים ייפגעו היה היותם חברי-כנסת:

דווקא היות העותרים חברי-כנסת היא העומדת ביסוד הסיכון הביטחוני הכרוך בכניסתם לשטחי הרשות הפלשתינאית.
(שם בע' 516).

בית-המשפט אף ציין, כי בידי הרשויות מידע אודות כוונה לפגוע באישי ציבור ישראלים.

23. שונה מזה עניינו של העותר. העותר הוא בן הלאום הפלסטיני, יליד עזה, גר בעזה רוב חייו, אמו תושבת עזה, ויש לו מכרים ברצועת עזה. הוא איננו ממלא תפקיד רשמי כלשהו במימשל הישראלי, ואינו יעד סביר לפעולה המכוונת נגד ישראל. מאחר שלפגיעה היפותטית בו אין השלכה על ביטחון המדינה עצמה, אין גם מקום ליחס פטרנליסטי של הגנה עליו חרף רצונו. הוא אף ביקר בעזה פעמיים במהלך השנה האחרונה, מבלי שהתעורר איזשהו חשש לשלומו.

24. כך גם בנוגע לישראלים אחרים שיש להם קרובי משפחה ברצועת עזה. לעותרים לא ידוע אף על מקרה אחד בו ישראל, בן הלאום הערבי הפלסטיני, שהגיע לרצועת עזה לצורך ביקור משפחה, הותקף על שום היותו מחזיק תעודת זהות ישראלית. גם המשיב לא הציג עד היום אפילו דוגמה אחת למקרה כזה. המידע שהוזכר בבג"ץ 9232/01 הנ"ל התייחס אך ורק לפגיעה באישי ציבור ישראלים, ולא באזרחים מן השורה.

25. אם למשיב חשש כן בדבר סכנה כלשהי לעותר, או לבני משפחה אחרים של תושבי הרצועה, אם ייכנסו לרצועה, הרי שזהו חשש ספקולטיבי לחלוטין, מופרך על-ידי המציאות, ושלבסוף התנהגות פטרנליסטית מובהקת.

כנגד חשש מופרך זה עומדת הוודאות של הפגיעה בזכויות היסוד של העותר ושל אנשים במצבו.

למרות זאת בוחר המשיב לפגוע בזכויות העותר במהלך שנראה על-פניו לא רק בלתי-מידתי, אלא חסר תכלית מכל וכול.

שיקולים זרים?

26. העותרים מטילים אמנם ספק, אם אכן מניעים פטרנליסטיים הם שעומדים בבסיס מדיניותו של המשיב. עולה חשש, שבבסיס המדיניות מניעים זרים, כגון אג'נדה פוליטית המכוונת לפיצול העם הפלסטיני לקבוצות חברתיות מבודדות, שכל אחת מוגבלת לטריטוריה צרה. או שמא מדובר בענישה קולקטיבית של תושבי הרצועה באמצעות בידודם וחסימת קשריהם עם קרוביהם בישראל.
27. אפשרויות אלו מאפשרות גם להבין את האפליה המדהימה לכאורה בין המדיניות הנוגעת לכניסת ישראלים לשטחי הרצועה שבניהול הרשות הפלסטינית לבין כניסת ישראלים לתחומי ההתנחלויות שברצועת עזה. הלוא ברור שהישראלים הנכנסים להתנחלויות חשופים לסכנות גדולות לאין ערוך מאשר פלסטינים אזרחי ישראל או תושביה המבקרים קרובים בעזה. סכנות אלו אף מתממשות, למרבית הצער, חדשות לבקרים. אף-על-פי-כן לא הטיל המשיב מגבלה כלשהי על כניסת איזה ישראלי שהוא לשטחי ההתנחלויות.
28. אולם לצורך עתירה זו נעמיד את המשיב בחזקת הכשרות שלו, ונבחן את החלטתו לאור ההנמקות שמסר למדיניותו, הנמקות שאינן מחזיקות מים.

טעמי ביטחון?

29. העותרים אינם חולקים על סמכותו של המשיב לסרב לבקשה כזו ואחרת אם קיימים טעמים ביטחוניים גוברים, כגון אם יש מידע שהביקור ינוצל לקידום פעולות טרור, שיעלו בחייהם של אזרחים חפים מפשע. כך, למשל, סורבה כניסתה של ישראלית לתחומי הרש"פ במסגרת בג"ץ 10089/02 אלטייב ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל באזור רצועת עזה (לא פורסם). פסק-הדין בעניין זה מדגים את האופן שבו צריך המשיב לקבל החלטות בדבר מניעת כניסה לרצועה. בית-המשפט עיין, במעמד צד אחד, בחומר ביטחוני חסוי שהציגה המדינה, ומצא כי הסירוב הוא "סירוב ראוי המיוסד על חומר הראיות". חומר הראיות היה חומר קונקרטי, שנגע לבעלה של אותה עותרת, שעל-פי פסק הדין "קשור – בקשר אמיץ ביותר – לפעולות טרור קשות נגד מדינת ישראל במסגרת ארגון 'ועדת ההתנגדות העממית בעזה'". הסירוב היה על בסיס שיקול אינדיווידואלי.
30. בענייננו אין כל חשש שהעותר ינצל את ביקורו אצל אמו החולה בעזה לסיכון ביטחון המדינה. אדרבא: ביקורו אושר פעמיים במהלך השנה האחרונה.

31. כך גם בעניינם של מבקרים אחרים: המשיב, כפי שראינו, דוחה את בקשותיהם כ"לא נופלות בקריטריונים" ללא כל בדיקה ביטחונית – לא לעניין הסיכון שהם מציבים ולא לעניין הסיכון שהם חשופים לו כביכול.

מדיניות גורפת ושרירותית

32. כפי שראינו, הסירוב לבקשת העותר לא נעשה אחרי בחינה אינדיווידואלית של בקשתו, אלא על בסיס מדיניות גורפת, שכשלעצמה מושתתת על יסודות מעורערים.

33. סירוב גורף לדון בבקשות, ללא קשר לנסיבות הקונקרטיות, הוא פסול. העיקרון המחייב בדיקה אינדיווידואלית ופוסל איסורים גורפים נקבע בהקשר אחר -

החלטתה של רשות השידור בענין זה אינה יכולה להיות גורפת וכללית, אלא חייבת היא להיות מעוגנת בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.
בג"ץ 399/85 כהנא ואח' נ' הוועד המנהל של רשות השידור ואח', פ"ד מא(3) 303, 255.

ור' גם: בג"ץ 243/82 זכרוני נ' הוועד המנהל של רשות השידור ואח' (פ"ד לז(1) 757, 781); דנג"ץ 4191/97 רקנט אפרים נ' בית הדין הארצי לעבודה, תק-על 2000(4), 587, עמ' 594; בג"ץ 6741/99 יקותיאל נ' שר הפנים, פ"ד נה(3) 673, 714-713.

34. הפגיעה בזכויותיהם האישיות של העותר ואנשים במצבו, ללא כל תכלית, ועל בסיס מדיניות גורפת, עומדת גם בסתירה למושכלות יסודיות של השיטה המשפטית, לפיהן הפגיעה בזכויות אדם מוגנות צריכה להיעשות אך ורק לתכלית ראויה ובמידה שאיננה עולה על הנדרש.

מכל הטעמים האלו, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על-תנאי כמבוקש בראש העתירה, ולאחר קבלת תשובת המשיב להופכו למוחלט ולהטיל על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

ירושלים, 10 בנובמבר 2003

יוסי וולפסון, עו"ד
ב"כ העותרים

ת.ש. 17936